

[Poul Møller.]

viser, at 20 pct. af Danmarks industri kommer ud for meget, meget store vanskeligheder ved den beslutning, vi er i færd med at træffe.

Er det da mærkeligt, om vi i oppositionen må beskæftige os særlig med Danmarks erhvervsøkonomiske politik i en sådan situation? Er det da mærkeligt, at vi må være optaget af, hvordan vi kan redde disse 20 pct. eller i hvert fald redde en omstillingsproces, så vi ikke får den arbejdsløshed, som man efter denne chokrapport ellers kunne befrygte? Er det mærkeligt, at vi på nuværende tidspunkt, hvor vi bevæger os ind i helt nye kapitalforhold i Europa, med fri kapitalbevægelse, må interessere os for, hvordan vi kan skaffe kapital, så vore aktieselskaber ikke udsteder aktier til udlændinge, med fare for at vi efterhånden bliver det, som jeg har kaldt et filialsamfund? Den højtærede statsminister kan ikke bebrejde os, at vi på denne baggrund betragter det som særlig vigtigt, at det høje ting kommer til at beskæftige sig med landets erhvervsøkonomiske politik.

Jeg tror godt, jeg forstår hensigten med den højtærede statsministers bemærkninger. Den højtærede statsminister er bange for, at disse præmisser, disse tungtvejende kendsgerninger, chokrapporten, Europamarkedet, skal understrege og nødvendiggøre, at vi her i landet kommer til at føre en mere liberal politik over for opsparring og over for kapitaldannelse. Det er det, den højtærede statsminister er bange for, og derfor vil han forsøge at bagatellisere de beslutninger, vi er i færd med at træffe. Jeg kan godt forstå, at den højtærede statsminister nødigt vil voldtages på denne måde af sine egne præmisser, af sit eget oplæg i den økonomiske debat; men jeg tror ikke, at der er nogen vej udenom: vi må skaffe disse kapitaler.

Den højtærede statsminister har, tror jeg, ret i, at der er sket en tilvækst af kapital i takt med produktionsstigningen; men vi står over for nødvendigheden af en

yderligere tilvækst, og denne tilvækst kan næppe ske tilstrækkelig hurtigt, uden at folketinget, lovgivningsmagten, sikrer særlige foranstaltninger på disse områder. Hvordan det skal ske, har jeg redegjort for i går; det må efter vort skøn indgå som noget centralt i hele den økonomiske politik.

Den højtærede statsminister gjorde nogle bemærkninger vedrørende regeringens overvejelser med hensyn til huslejeprøblemet. Det var karakteristisk for den højtærede statsminister, at han i og for sig kun fortalte, hvilke lejligheder der ikke skulle stige i pris, hvilke lejer der ikke skulle forhøjes; det var de gamle, mere eller mindre saneringsmodne lejligheder, som ikke skulle være med. Nu tror jeg nok, at det egentlig ville have interesseret de fleste noget mere, om den højtærede statsminister havde fortalt, for hvilke lejligheder lejen skulle forhøjes. Det er jo faktisk det, der optager folk, i hvert fald i storbyerne, og det er vel det, en regering må gøre rede for her under åbningsdebatten eller i hvert fald snarest muligt.

Men nu ved vi altså, at man vil fritage de dårligste boliger for lejeforhøjelse, og det kan der ikke blive megen politisk strid om, og vi har måske lov til deraf at drage den modsætningslutning, at de bedre boliger, dem, der ikke er dårlige, vil man ikke fritage for visse forhøjelser, og så kan man diskutere, om det skal ske over skatterne eller ved almindelige lejeforhøjelser eller måske gennem en kombination som den, regeringen foreslog i 1957.

Jeg henstiller endnu en gang til den høje regering, at den gør sig sin huslejepolitik klar så hurtigt som muligt, hvis den mener, der skal ske ændringer i huslejepolitikken, inden huslejeloven udløber, så vidt jeg husker i 1964. Jeg beder om, at man gør sig det klart så hurtigt, at det kan indgå i vælgerens overvejelser inden den 6. marts, så de ved, hvor regeringen og hvor partierne står i denne sag.

Spørgsmålet om overskuddet på stats-